

ДО

**КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД
НА
РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ**
по к.д. № 1/2012 г.**С Т А Н О В И Щ Е**

От „НАЦИОНАЛНА АСОЦИАЦИЯ СИГУРНОСТ”
рег. По ф.д. № 20677 / 95г. със седалище и адрес на
управление София, бул. “Христо Ботев” № 48, ет.3,
представявана от АСЕН ГЕОРГИЕВ ПЕШКОВ-
Председател.

УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

Във връзка с предоставеното ни право съгласно определение на Съда от 01.03.2012 г., постановено по конст. дело №1/2012 г. моля приемерте следното становище:

Считаме, че редакцията на чл. 11, ал.1, т.8 от новоприетия закон за Българската Телеграфна Агенция /ЗБТА/, според която на определени изрично изброени висши ръководни длъжности могат да бъдат назначавани само лица, които „не са били щатни или нещатни сътрудници на бившата Държавна сигурност и/или разузнавателните служби на Българската народна армия..” за дискриминационна и лустрационна и като такава за противоречаща на Конституционни разпоредби и на такива постановени с международно правни актове, по които Република България е страна.

Тълкувайки цитираната по-горе новоприета правна норма недвусмислено стигаме до извода, че със същата се цели да се създадат обективни пречки определени лица, български граждани да заемат определени управленски длъжности и да упражняват правото си на труд като критерия за това ограничение е тяхното обществено положение в миналото. Отнасяйки така очертаната фактическа обстановка към хипотезата на чл. 4 от Закона за защита от дискриминация установяваме, че създаването на подобен ограничителен режим е прогласен за проявление на дискриминация, която е забранена от закон.

Конституцията на страната определя Република България като правова държава, която се управлява от законите в страната. Конституцията е основния закон и е недопустимо други закони да ѝ се противопоставят. Ето защо би следвало най-напред да изследваме въвеждания режим с цитираната по-горе, процесна, новосъздадена и

Чл.х. № 6
14.03.2012

Всички седми!
16.03.2012

16

оспорена правна норма съответен ли е на Конституционни разпоредби или им противоречи. Съгласно хипотезата на чл.6, ал.2. от Конституцията не се допускат никакви ограничения на правата или привилегии основани на „...раса, народностполитическа принадлежност, лично или **обществено положение** или имуществено състояние”. Следователно оспорената разпоредба е конституционно недопустима доколкото същата има дискриминационен характер.

С оспорения текст се въвежда принципа за колективна отговорност, с оглед принадлежността на определени български граждани към структурите на бившата Държавна сигурност или на разузнавателните служби на БНА, без да се преценява конкретната дейност и проявления на определения субект. Последно посоченото е недопустимо с оглед един от основните принципи на правото, а именно че отговорността може да бъде единствено и само лична и то за конкретни действия или бездействия, които следва да бъдат преценявани с оглед законосъобразността или незаконосъобразността на това поведение и в никакъв случай колективна. Следователно в процесният случай се създава презумпция за колективна укоримост на определени категории правнорегламентирани дейности без установяване конкретната форма на деяние – действие или бездействие и формата на субективно отношение към фактите от обективната действителност. В тази връзка следва да се има предвид и това, че дейността на бившите служители на цитираните по-горе структури е била все пак правно регламентирана. И като цяло „...нейната аморалност може да бъде имплицитна само ако действащото по това време право е било обявено за противоконституционно...” /Решение № 10/22.11.1997 г. на КС на РБ по конст.д.№14/97/. Безспорно е обстоятелството, че по-голямата част от правото определяло правомощията, функциите и задачите на бившите специални служби е действащо и към настоящия момент, например глава I от НК на Р. България.

Редакцията на чл. 11, ал.1, т.8 от ЗБТА нарушава конституционно установения принцип на равенство на гражданите пред закона, обосноваващ възникване на правото им да претендират за еднаквото им третиране при една и съща фактологическа обстановка.

Оспорените текстове представляват т.н. „непропорционално ограничаване на човешки права” по смисъла на Конвенция за защита правата на човека и основните свободи /обн. ДВ бр. 66/92 г./ поради отсъствие на съответствие между предлаганите със същите ограничения мерки и преследваната цел. Според Европейският съд за правата на човека в Страсбург „...подобна мярка е допустима в посттоталитарните държави в условията им на преход от тоталитарна към демократична форма на държавно устройство и управление”. Но подобна мярка е категорично недопустима в условията на установен стабилен демократичен режим и обществени ценности каквато е формата на управление на Република България по настоящем. Обсъждайки практиката на Европейските правораздавателни органи Конституционният съд в свое решение № 11/22.11.2011 г. по к.д.№ 8/2011 г. утвърждава принципа, според което подобни мерки „...като такива с временен характер и породени от наличие на заплаха за демократичния ред и ценности са навременни и пропорционални на преследваните цели, но като допустими единствено за едно посттоталитарно общество намиращо се в началото на своето демократично развитие”. И подобни мерки като „...такива с временен характер...” са ненавременни и непропорционални в съвременните условия, когато Република България е страна с необратимо установени демократични ценности и демократична форма на държавно управление.

Оспорените нормативни текстове водят и до нарушаване правото на труд на определена категория български граждани с оглед на тяхното обществено положение в миналото. Конституцията с разпоредбата на чл. 48, ал.1 и ал.3 прогласява

17

неоспоримостта на правото на труд за правните субекти. А оспорените текстове въвеждат ограничения именно по отношение на това конституционно гарантирано право, което рефлектира и кариерното развитие и придобиването на съответната професионална квалификация от определени субекти единствено и само поради минало обществено положение.

В тази връзка следва да се имат предвид и разпоредбите на чл. 25,б."с" от Международен пакт за граждански и политически права /МПГПП/, според която „...всеки гражданин следва да има право на достъп при общи условия и без всякакви неоснователни ограничения до държавните служби в своята страна.“ и чл. 26 /МПГПП/ регламентиращ „равенството на гражданите пред закона ... и забраната за всякаква дискриминация основана на всякакви признаци.“

На основание гореизложеното твърдим, че редакцията на чл. 11,ал.1, т.8 от Закона за Българската Телеграфна Агенция е лустрационна и с нея се въвежда законов ред, който е противоконституционен и противоречащ на общоприети норми на вътрешното и международно право и международни договори, по които Р България е страна. Посоченото я определя като противоконституционна, поради което се присъединяваме към искането на група народни представители, въз основа на което е образувано процесното конституционно дело.

УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

Молим с постановен от вас съдебен акт да прогласите чл. 11, ал.1, т.8 от ЗБТА за противоконституционен и несъответстващ с общоприетите норми на международното право и на международните договори, по които Република България е страна.

С УВАЖЕНИЕ :

ПРЕДСЕДАТЕЛ НА НАС.....

/ Асен Георгиев /

